

[Undervisningsministeren.]

2) Øvelsesskolerne — i hvert fald de faste øvelsesskoler — forudsættes for fremtiden at være kommunale skoler som altovervejende hovedregel, og „egne“ øvelsesskoler tænkes kun oprettet i undtagelsestilfælde. Der er allerede i den gældende lov fra 1954 en regel om, at et statsseminariums rektor skal have lejlighed til at udtale sig, inden der foretages ansættelser ved en kommunal øvelsesskole uden for København. Denne ordning kommer efter forslaget til at gælde alle seminarier og også til at gælde øvelsesskoler i København. Jeg finder det rigtigst at gøre opmærksom på, at Københavns magistrat har taget afstand fra dette sidste, men jeg må desuagtet anse det for rimeligt, at denne pligt til at optage kontakt med et seminariums rektor, som jo ikke gør noget skår i kommunens ansættelsesret, kommer til at gælde helt generelt.

3) Efteruddannelsen af folkeskolens lærere. Efteruddannelsesproblemerne trænger sig i disse år på på praktisk talt alle uddannelsesområder og tages op til løsning på det ene område efter det andet. Det siger sig selv, at disse problemer også gør sig gældende for folkeskolens lærere, men der foreligger på dette område den særlige omstændighed, at man her har en mere end 100-årig tradition for efteruddannelse. Man kan spørge, om man, efterhånden som lærerposterne i folkeskolen besættes med lærere, der er uddannet efter en ny læreruddannelseslov, vil få et mindre behov for videreuddannelse. Det er imidlertid givet, at samtidig med, at den nye læreruddannelse vil reducere behovet for visse former for videreuddannelse, vil nye behov stadig melde sig. Således vil den begrænsning i den enkelte lærerstuderendes fagrække på seminariet, som man anser for nødvendig af hensyn til læreruddannelsens kvalitet, skabe øget behov for senere supplerung af uddannelsen med andre linjefag og andre pædagogiske specialer end dem, der valgtes på seminariet.

Der er også grund til at vente, at den trang til yderligere dygtiggørelse og fordybelse i et fag, som altid har været til stede hos mange lærere, også vil findes hos dem, der får den nye uddannelse; endda i forøget grad, og det vil have stor betydning for skolen, om denne trang kan tilfredsstilles gennem studier, der er tilrettelagt med hen-

blik på skolens arbejde og under udnyttelse af lærernes forudsætninger fra deres undervisningsvirksomhed. I denne forbindelse vil jeg fremhæve betydningen af, at vi nu i Danmarks lærerhøjskole har en højere læreanstalt, der har undervisning — og først og fremmest folkeskolens undervisning — som sit arbejdsfelt, og som gennem sine provinsafdelinger får mulighed for at inddrage et endnu større antal lærere i videreuddannelsen end hidtil. Den nye bestemmelse i lovforslaget om medregning af videreuddannelse i en lærers pligtige timetal sigter netop på den del af den videre uddannelse, der kan gennemføres lokalt.

Efter lovens vedtagelse vil der være to opgaver, der først og fremmest skal tages op: fastsættelse af de detaljerede regler, navnlig studieplanerne for læreruddannelsen og for kursus til højere forberedelseseksamen, og spørgsmålet om seminarielærernes uddannelse.

Til at udarbejde studieplaner o. lign. vil der blive nedsat udvalg, ligesom man gjorde, da læreruddannelsesloven af 1954 og skolelovene af 1958 var vedtaget. De mange kommentarer, der er fremsat fra forskellig side, vedrører i meget høj grad studieplansspørgsmål, og jeg vil til sin tid sørge for, at de, der skal arbejde med studieplanerne, får kendskab til de udtalelser, ministeriet har modtaget.

Det andet spørgsmål, seminarielærernes uddannelse, har to sider. Den ene er, om de nuværende seminarielæreres muligheder for at varetage den nye læreruddannelse er tilstrækkelig gode — i givet fald må dette klares ved efteruddannelse, og det er meget vigtigt, at Danmarks lærerhøjskole efter den nye lovs gennemførelse får mulighed for en betydelig intensivning af kursusvirksomheden for seminarielærere.

Den anden er spørgsmålet om de kvalifikationer, der bør kræves ved fremtidige ansættelser af seminarielærere. Som jeg har sagt før — og også nævner i bemærkningerne til lovforslaget om læreruddannelsen — er det min hensigt at nedsætte et udvalg til at gennemdrøfte dette spørgsmål, så snart man efter lovens vedtagelse ved, hvilken uddannelse kvalifikationerne skal dække. Jeg vil blot sige her, at seminarielærerne skal være højt kvalificerede, og at de bør have kendskab til folkeskolen, enten fra